Uit de serie van de Risale-i Nur

Het
Drieëntwintigste Woord

De mens in relatie
met het geloof

Titel origineel: 23. Söz
Uitgever: De Risale-i Nur gemeenschap
Kerstroosplein 11
5644 ED Eindhoven
www.saidnursi.nl
bsn2005@gmail.com

ISBN: 978-90-809595-4-5

Said Nursi (1877-1960)

… Kreeg van sjeik-ül Islam de eretitel Bediüzzaman, wat betekent dat hij in zijn tijd de grootste wetenschapper was.

… Toonde al in zijn jeugd verbazingwekkende interesse in de wetenschap en leerde vele boeken van buiten.

… Probeerde de ondergang van Turkije tegen te gaan door bezinning op de waarde van de Islam.

… Schreef 130 uiteenzettingen over de Qur'an.

… Leerde de mensheid dat de schepping zelf op de beste manier kennis geeft van de Schepper en dat ook de moderne wetenschap kennis geeft van God.

Opmerking...

Dit boek is vertaald voor de vele moslims die de Nederlandse of Vlaamse taal beter beheersen dan hun moedertaal. Tevens is het bedoeld voor alle mensen die de Nederlandse of Vlaamse taal meester zijn. Voor de Koran is de schrijfwijze "Qur'an" gekozen omdat deze het meest bij de uitspraak past.

Voor de vertaling van de Qur'anische verzen is dankbaar gebruik gemaakt van: Sofjan S. Siregar, *De Edele Koran*, ISBN 90–73355–08–7

Het drieëntwintigste woord

In de naam van Allah, de Erbarmer,
de Meest Barmhartige.

Voorzeker, Wij hebben de mens in de beste vorm geschapen. Daarna doen Wij hem terugkeren tot het laagste van het laagste. Behalve degenen die geloven en goede daden verrichten…[95:4-6]

[Dit woord heeft twee hoofdstukken]

Het eerste hoofdstuk

Wij zullen vijf punten van de vele voordelen van het geloof verklaren.

Het eerste punt: de mens reikt met het licht van zijn geloof tot aan het hoogste niveau in het paradijs. Hij krijgt er een waarde door die hem geschikt maakt om het paradijs binnen te gaan. Met de duisternis van zijn ongeloof valt hij tot in het diepste der diepten. Hij zal in een toestand terecht komen die hem de hel binnen laat gaan.

Want het geloof brengt de mens dichter bij de Kunstenaar in Zijn Grootheid. Geloof is een verbondenheid. De Goddelijke kunstwerken en de prachtige schoonheden van de namen van de Heer worden door het geloof van de mens weerspiegeld en hierdoor krijgt de mens een waarde. Ongeloof verbreekt deze band waardoor de kunstwerken van de Heer verborgen raken. De waarde van de mens bestaat dan alleen nog maar uit zijn vlees en bloed. Wat zijn materiaal betreft is het niets meer dan een voorbijgaand, dierlijk leven dat zal sterven en teniet zal gaan. Zijn waarde is nihil.

Wij zullen dit geheim met een voorbeeld toelichten. Onder de kunstwerken die de mensen maken zit veel verschil in de waarde van het materiaal en de waarde van het kunstwerk zelf. Soms zijn ze gelijk, soms is de waarde van het materiaal waardevoller, maar soms is het ook zo dat een stuk ijzer van een paar cent voor een paar euro aan vakmanschap bezit. Ook is het soms zo dat het materiaal van een antiek kunstwerk, dat duizenden euro's waard is, nog geen vijf cent opbrengt. Wanneer men met een dergelijk antiek kunstwerk naar een antiekveiling gaat en het tentoonstelt zal er, afhankelijk van de kunst en het vakmanschap van de bekende kunstenaar, misschien wel honderdduizend euro voor worden gegeven. Wanneer men met dit kunstwerk naar een oud-ijzerhandelaar gaat, zal het ijzer misschien nog geen vijftig cent opbrengen.

De mens is ook een antiek kunstwerk van de Grote Rechtvaardige. De mens is het prachtigste en waardevolste wonder van Zijn krachten dat Hij met al Zijn namen en al Zijn kunstwerken heeft bekleed. Hij heeft de mens tevens als een spiegel van het bestaan geschapen. Wanneer het licht van geloof het hart binnenkomt, kunnen alle betekenisvolle schoonheden worden gelezen. Een gelovige leest deze schoonheden wijsvol en de relatie die hij met zijn Heer heeft zorgt er ook voor dat deze gelezen kunnen worden. Dit houdt in dat de kunstwerken van de Heer, die in de mens aanwezig zijn, met woorden naar voren komen als: "Ik ben een kunstwerk, een schepsel van de Kunstenaar in Zijn Grootheid en ik ondervind Zijn barmhartigheid en vrijgevigheid". Dit betekent dus dat door het geloof alle kunstwerken die in de mens aanwezig zijn, worden getoond. De waarde van een mens wordt bepaald aan de hand van Goddelijke vakmanschap wat de spiegel van de Onafhankelijke is.

Vandaar dat door deze verhouding de onbelangrijke mens een schepsel is dat boven alle andere schepselen staat. Een schepsel dat wordt aangesproken door de Heer. Hij is Zijn gast die het waard is om het paradijs binnen te gaan.

Wanneer de band wordt verbroken en ongeloof zich in het hart van de mens nestelt, vallen alle betekenisvolle Goddelijke namen in het duister en worden ze onleesbaar. Want wanneer de Kunstenaar wordt vergeten, zijn de geestelijke aspecten die naar de Kunstenaar verwijzen, ook niet te begrijpen. Zo iemand valt als het ware in verval. De meest betekenisvolle, prachtige kunstwerken en de geestelijke, hoogwaardige schoonheden zullen zich verbergen. Dat deel dat achterblijft en met het blote oog te zien is, zal worden toegekend aan natuur, toeval en eenvoudige oorzaken en zal uiteindelijk ook doven. Terwijl elk kunstwerk een stralende diamant is, wordt het een dof stuk glas. Zijn waarde bestaat dan alleen uit zijn materiële dierlijkheid. En wij hebben al verteld dat het doel en de vrucht van deze materiële dierlijkheid alleen maar een kort, voorbijgaand en teneinde lopend leven is; een leven in een situatie waarin men het zwakste, behoeftigste en zieligste schepsel is onder de dieren. Kijk! Ongeloof maakt de mens doelloos en verandert deze diamanten in kool.

Het tweede punt: geloof is verlichting. Hiermee kunnen de brieven van de Onafhankelijke gelezen worden. Het verlicht zelfs het bestaan en redt het verleden en de toekomst van duisternis. We zullen dit geheim toelichten met een voorbeeld, een gebeurtenis die ik heb gezien in de Qur'anvers *"Allah is de Helper van degenen die geloven, Hij voert hen van de duisternissen naar het licht..."[2:257]*. Het is als volgt.

In een denkbeeldig verhaal zag ik twee grote bergen die tegenover elkaar stonden. Van de ene naar de andere berg liep een machtige brug. Onder de brug lag een erg diep ravijn. Ik bevond mij op de brug. De wereld en alles erom heen was donker en een duisternis had alles bedekt. Ik keek naar rechts en zag een verschrikkelijk, in duisternis gehuld, groot graf, oftewel dat verbeeldde ik me. Ik keek naar links en het leek net alsof ik verschrikkelijke, duistere golven, grote stormen, lawaai en onheil zag. Ik keek onder de brug naar beneden en dacht een erg diep ravijn te zien. In deze verschrikkelijke duisternis had ik alleen maar een lantaarn. Ik deed deze aan, keek met zijn beetje licht om mij heen en zag een erg beangstigende situatie. Voor mij, aan het begin van de brug en om de brug heen waren zulke schrikwekkende draken, leeuwen en wilde beesten te zien dat ik wenste dat ik deze lantaarn niet had zodat ik deze nachtmerrie niet zou zien. Waar ik de lantaarn ook naar toe hield, overal was een dergelijke verschrikking te zien. "Verschrikkelijk! Deze lantaarn veroorzaakt mijn moeilijkheden", zei ik en agressief gooide ik hem op de grond stuk. En het was net alsof ik door hem stuk te gooien op een elektrische schakelaar van een machtige lamp drukte die de hele wereld verlichtte, want opeens verdween die duisternis. Alles werd met het licht van die lamp gevuld en liet zijn werkelijk uiterlijk zien.

Ik zag dat de brug een pad was in een prachtig landschap, op een prachtige plaats en het grote graf dat ik rechts van mij zag was een mooie plaats met groene tuinen waar verlichte mensen in een trouwe heerschappij bijeenkomsten voor Godsdienstoefening, Godsbegrip, gezellig gesprek en Godherdenking hielden. En de ravijnen en bergtoppen links van mij, die ik voor storm en onheil hield, kwamen in mijn gedachten op als bergen waarachter versierde, vrolijke en verleidelijk grote gebieden liggen waar gastmalen worden aangeboden, prachtige zaken te zien zijn en waar overal van te genieten is. En de dieren die ik voor verschrikkelijke beesten en draken hield, bleken tamme dieren te zijn zoals kamelen, koeien, schapen en geiten.

Ik zei: "Alle lof zij Allah voor het licht van het geloof" en las het Qur'an vers *"Allah is de Helper van degenen die geloven, Hij voert hen van de duisternissen naar het licht..."[2:257]* waarna ik uit dit denkbeeldig verhaal verdween.

De twee bergen staan voor het begin en het einde van het leven. Oftewel zij stellen deze wereld en de tussenwereld voor (de wereld waarin de zielen van de overledenen wachten op de dag van de opstanding). De brug is de weg van het leven. De rechterzijde staat voor het verleden en de linkerzijde voor de toekomst. De lantaarn is het egoïstische, eigenwijze ego van de mens dat niet naar de hemelse openbaringen luistert. De dingen die als beesten voorkwamen zijn de verbazingwekkende gebeurtenissen van deze wereld en haar verbazingwekkende schepselen.

De persoon die zijn ego vertrouwt, in de duisternis van zijn onwetendheid valt, verzot is op de duisternis van zijn dwaling is te vergelijken met mijn eerste situatie in het verhaal. Hij ziet met zijn dwalende en gebrekkige kennis, die te vergelijken is met de lantaarn, het verleden als een groot graf en een duisternis die met non-existentie vermengd is. De toekomst is voor hem een stormachtige, gruwelijke plaats die van toevalligheden afhankelijk is. Terwijl elke gebeurtenis en elk schepsel een kleine ambtenaar van de Alwijze Barmhartige is, ziet hij ze als een gevaarlijk beest en komt in een situatie terecht die wordt uitgedrukt in het vers *"...En degenen die ongelovig zijn: hun helpers zijn de Thaghôets*[1]*, zij voeren hen van het licht naar de duisternis..."[2:257]*. Wanneer de Goddelijke rechtleiding te hulp komt, geloof het hart binnen stroomt, de koppigheid van zijn ego breekt en naar het boek van God wordt geluisterd, lijkt hij op mijn tweede situatie in het verhaal. In dit geval wordt het bestaan opeens helder en vervult zich met het Goddelijke licht. Het bestaan leest het vers *"Allah geeft het licht aan de hemelen en de aarde..."[24:35]* waardoor hij ziet dat het verleden geen groot graf is.

Met het oog van zijn hart ziet hij elke eeuw als een heerschappij van een profeet of heilige, waarin reine zielen hun opgaven vervullen om Allah te aanbidden. Daarna eindigt hun opdracht in deze wereld en vliegen ze roepend: "Allah is groot", naar de plaats die hen te wachten staat. Achter de veranderingen van de tussenwereld en het hiernamaals ziet hij met het licht van zijn geloof in de verte links van hem een gastmaal van de Barmhartige die in de tuinen van het paradijs, in het paleis van geluk is opgesteld. Hij begrijpt nu dat gebeurtenissen zoals storm, aardbevingen en tornado's onderdanige ambtenaren zijn. En hij ziet dat gebeurtenissen in het begin van de lente zoals storm en regenbuien angstaanjagend lijken, maar in werkelijkheid erg plezierige opgaven vervullen. Zelfs de dood ziet hij als het begin van een eeuwig leven en het graf als de deur die er naartoe leidt. Andere punten kun je zelf vergelijken. Pas de werkelijkheid maar toe op het voorbeeld...

Het derde punt: geloof is licht en kracht. Voorzeker kan iemand die het echte geloof in handen heeft het hele bestaan uitdagen. En afhankelijk van de overtuiging in zijn geloof wordt hij van kwellende gebeurtenissen gered. Hij zegt: "Ik vertrouw op Allah" en reist op het schip van deze wereld met absolute veiligheid op de golven van de gebeurtenissen. Hij geeft zijn hele last in de krachtige hand van de Absoluut Krachtige in vertrouwen en reist zonder moeite van deze wereld naar de tussenwereld, waar hij uitrust. Daarna

---

[1] Thaghôets: letterlijk degene die overschrijdt. Hier de Satan en afgodsbeelden.

vliegt hij naar het paradijs om het eeuwige geluk binnen te gaan. Maar als hij het werk niet toevertrouwt aan iemand anders, zal de last van deze wereld hem niet laten vliegen, maar hem naar de ondergang trekken. Dit betekent dus dat geloof eenheid, eenheid overgave, overgave toevertrouwen, toevertrouwen het geluk van beide werelden vereist. Maar begrijp dit niet verkeerd. Toevertrouwen betekent niet dat men de oorzaken helemaal buiten beschouwing moet laten. De wijsheid achter de oorzaken is dat we weten en erkennen dat deze een sluier voor de krachtige hand van God zijn. En dat we accepteren dat we door deze oorzaken te gebruiken met onze daden een smeekgebed verrichten. En dat we de oorzaken alleen maar van Allah wensen en het resultaat bij Allah ligt en wij Hem er dankbaar voor zijn.

Voorbeelden van degene die alles toevertrouwt en degene die dit niet doet lijken op dit verhaaltje: Er waren eens twee personen die op hun rug en op hun hoofd zware bagage droegen. Ze kochten een ticket voor een groot schip en gingen aan boord. Eén van hen legde meteen nadat hij aan boord was zijn zware lasten neer, ging erop zitten en genoot van het uitzicht. De andere persoon was dom en koppig en legde zijn spullen niet neer. Men zei tegen hem: "Leg je zware lasten op het schip neer en maak het jezelf gemakkelijk." Hij zei echter: "Nee, ik zal het niet neerleggen. Misschien slaat het overboord. Ik ben sterk genoeg. Ik zal mijn spullen op mijn hoofd en op mijn rug beschermen." Toen werd er tegen hem gezegd: "Dit veilige schip van de koning, dat ons en jou draagt, is veel sterker. Het beschermt jouw spullen veel beter. Misschien wordt je dadelijk duizelig en val je met spullen en al in zee. En hoe langer jij je energie verspilt hoe slapper je wordt. Jouw gebogen rug en jouw verstandeloze hoofd zullen de kracht niet op kunnen brengen om die lasten, die alsmaar zwaarder lijken te worden, te blijven dragen. En als de kapitein je in deze situatie ziet, zal hij je wegjagen omdat hij denkt dat je gek bent, of hij zal jou in de gevangenis laten gooien omdat je zijn schip niet vertrouwt en jij hem ontrouw bent. En tevens sta je zo voor gek. Want volgens de goed oplettende personen maak je jezelf belachelijk door op te scheppen en zo je zwakte te tonen, door eigenwijs te zijn en zo je behoeftigheid duidelijk te maken en met je schijnheiligheid je laaghartigheid en pronkzucht te tonen. Iedereen zal je uitlachen." Hierna kreeg deze zielige man zijn verstand terug, legde zijn lasten neer en ging erop zitten. "Oh!.. Moge Allah tevreden zijn met je. Ik ben gered van de moeite, de gevangenis en het belachelijke gedrag."

Zie, mens zonder vertrouwen! Gebruik je verstand ook zoals deze persoon en stel je vertrouwen in Allah. Hierdoor word je gered van bedelarij in het bestaan, de angst van elke gebeurtenis, je eigen ego, het schandelijke gedrag, de straf in het hiernamaals en de kwellingen van de gevangenis van deze wereld...

Het vierde punt: geloof maakt van de mens een mens. En maakt van een mens zelfs een koning. Vandaar dat het de oorspronkelijke opdracht van de mens is om te geloven en smeekbeden te verrichten. Ongeloof maakt van een mens een erg machteloos beest.

Van de duizenden bewijzen voor dit feit is het verschil tussen een mens en een dier een open bewijsstuk en een onweerlegbaar feit. Jazeker, dat een mens alleen maar mens is door het geloof wordt duidelijk in het verschil tussen de komst naar deze wereld van een mens en die van een dier. Want wanneer een dier naar deze wereld komt is het net alsof dat dier in een andere wereld lessen heeft gevolgd en precies in overeenstemming met zijn taak naar deze wereld komt, oftewel ze worden naar deze wereld gestuurd. In twee uur of in twee dagen of in twee maanden leert dat dier alles wat het in zijn leven nodig heeft, wat zijn verband met het bestaan is en welke rechten dat dier in zijn leven heeft en komt met deze vaardigheid naar de wereld. De vaardigheid in zijn doen en de levenskracht die een mens in twintig jaar opdoet, leert een bij of een mus in twintig dagen, dat wil zeggen het wordt hun ingegeven. Hieruit blijkt dus dat het niet de oorspronkelijke opdracht van een dier is om zichzelf te ontplooien met studie, met wetenschap zichzelf te ontwikkelen, of door het tonen van zijn machteloosheid hulp te wensen en smeekbeden te verrichten. Misschien bestaat hun opdracht wel uit het verrichten van de taak waarvoor het dier geschapen is, een Godsdienstuitoefening in de vorm van zijn daden.

Maar wanneer een mens naar deze wereld komt, moet hij alles nog leren en weet hij niets af van de gedragsregels in het leven. Hij kan in geen twintig jaar de wetten van het leven volledig leren. Hij moet zelfs tot aan het einde van zijn leven door blijven leren. Hij wordt als een zwak en zielig persoon naar deze wereld gestuurd en kan in één of twee jaar nog maar net op zijn benen blijven staan. In vijftien jaar kan hij nog maar net onderscheid maken tussen goed en slecht. Met de hulp van zijn menselijkheid kan hij maar net profiteren van het goede en met veel moeite zichzelf beschermen tegen het slechte. Dit bewijst dus dat het vanuit de oorsprong de opdracht van de mens is om met wetenschap zichzelf te ontwikkelen en met smeekbeden zich tot God te richten. Oftewel zich af te vragen: "Door wiens barmhartigheid word ik met zoveel wijsheid onderhouden? Met wiens vrijgevigheid word ik zo liefdevol opgevoed? Waarom word ik zo verwend, gevoed en onderhouden?" En zo naar de duizend dingen die buiten zijn bereik liggen en waarnaar hij erg behoeftig is, met de taal van zijn zwakheid en armoede te smeken en deze van Degene Die alle wensen kan vervullen te verlangen en aan Hem smeekbeden te verrichten. Dus met de vleugels van zijn zwakheid en armoede naar het verheven stadium van dienaarschap te vliegen.

Dit houdt dus in dat de mens naar deze wereld is gestuurd om zich met wetenschap en smeekbeden te ontwikkelen. Wat zijn hoedanigheid en bekwaamheid betreft is het allemaal met wetenschap verbonden. En de bron, de oorsprong, het licht en de ziel van alle wetenschappen is Godskennis, en het meest verhevene hierin is het geloven in Hem.

En omdat de mens met zijn grenzeloze zwakheid aan talloze rampen wordt onderworpen en door eindeloze vijanden wordt aangevallen en een oneindige armoede, talloze behoeften en talloze wensen heeft, is het zijn natuurlijke en oorspronkelijke opdracht om eerst te geloven en daarna smeekgebeden te verrichten. Smeekbeden zijn de essentie van de Godsdienst.

Net zoals een kind door te huilen of te vragen erin slaagt om het snoepje te krijgen dat ze niet kan pakken, dat kind doet dus in daden of met woorden, met de taal van haar machteloosheid een smeekbede, zo ook is de mens in de grote wereld van levende wezens een arm, verwend en zielig kind. Hij moet daarom aan de poort van de Barmhartige, de Erbarmer met de tranen van zijn zwakheid aankloppen zodat zijn wil wordt verhoord of met zijn machteloosheid en behoeftigheid smeekbeden verrichten zodat de dank wordt vervuld voor de ontvangen onderwerping van het bestaan. Want het is in strijd met het oorspronkelijk karakter van de mens om als een dom en ondeugend kind dat bang is voor een vlieg, te zeggen: "Ik leid met mijn eigen kracht deze vreemde dingen." En: "Met mijn wil en kunnen laat ik ze naar mij luisteren." Terwijl die duizend maal krachtiger zijn dan hemzelf en hij die niet kan leiden. Op deze manier verloochent hij het Goddelijk geschenk en zorgt ervoor dat hij een flinke straf krijgt.

Het vijfde punt: voor het geloof zijn smeekbeden een noodzakelijkheid en ook de natuur van de mens verlangt ernaar. Zo ook bericht Allah hiervan in het vers *"Zeg: Mijn Heer zal zich niet om jullie bekommeren, indien jullie Hem niet aanroepen;..."[25:77]* met de uitleg: "Als jullie geen smeekbeden verrichten, wat is dan jullie waarde." En hij beveelt de mens smeekbeden te verrichten met het vers *"...Roept Mij aan, Ik zal jullie verhoren..."[40:60]*

Als je nu zegt: "Wij doen zo vaak een smeekgebed, maar het wordt niet geaccepteerd, terwijl dit vers voor iedereen geldt. Dit vers zegt dat elk smeekgebed beantwoord wordt."

Het antwoord: Beantwoorden is iets anders, accepteren is ook iets anders. Elk smeekgebed wordt beantwoord, maar of het wordt geaccepteerd en of dan ook nog hetzelfde wordt gegeven wat jij wilde, is afhankelijk van de wijsheid van de Grote Rechtvaardige. Bijvoorbeeld: een ziek kind roept: "Oh dokter! Kijk naar mij." Waarop de dokter zegt: "Hier ben ik. Wat wil je?" Het kind antwoordt: "Geef mij dat medicijn." Nu zal de dokter hetzelfde medicijn geven als wat dat kind wilde of hij geeft iets anders wat veel beter voor de genezing is of hij geeft het kind helemaal niets omdat hij weet dat het voor deze ziekte veel te gevaarlijk is.

Zo ook is de Grote Rechtvaardige met Zijn Absolute wijsheid altijd en overal aanwezig en beantwoordt het smeekgebed van Zijn dienaar. Zijn aanwezigheid en Zijn antwoorden veranderen verschrikking en eenzaamheid in vriendschap. Hij geeft je met de wijsheid van Zijn heerschappij dat wat jij wenste of Hij geeft iets dat beter is of Hij geeft helemaal niets. Maar Hij geeft niet wat het begerige en lustige ego van de mens wil.

Het smeekgebed is tevens een Godsdienstuitoefening. Wat de Godsdienstuitoefening betreft geeft zij haar vruchten in het hiernamaals. Gebeurtenissen in deze wereld geven alleen maar de tijden aan voor dat soort smeekgebed en Godsdienstuitoefening. Die gebeurtenissen zijn niet het doel van ons streven. Bijvoorbeeld het regengebed en smeekgebed zijn een Godsdienstuitoefening. Een aanhoudende droogte is het tijdstip voor dit gebed. Het is dus niet zo dat dit smeekgebed en deze Godsdienstuitoefening verricht worden omdat het moet gaan regenen. Als het alleen maar met deze intentie wordt gedaan, is dit smeekgebed, deze godsdienstuitoefening, omdat het niet oprecht werd verricht, niet waard om geaccepteerd te worden. Net zoals de ondergang van de zon de tijd van het avondgebed aanduidt, en de zon- en maansverduistering de tijd van twee speciale gebeden aanduiden, dus omdat de schitterende nacht en de dag worden versluierd en dit een manier is om de grootheid van Allah te verkondigen, nodigt de Grote Rechtvaardige Zijn dienaren uit om op dat tijdstip dit soort Godsdienstuitoefening te verrichten. Dit gebed is dus niet om de maan en de zon (waarvan de astronomen vooraf al weten wanneer het voorbij is en hoe lang het gaat duren) van hun verduistering te laten ontsluieren. Zo ook is droogte de tijd van het regengebed. En soms zijn tegenslagen en gevaarlijke situaties de tijden van speciale gebeden. De mens begrijpt op dat moment zijn zwakheid en richt zich met zijn smeekbeden tot de Absoluut Almachtige om Zijn hulp te vragen. Wanneer de rampen ondanks vele smeekbeden niet ophouden, moet men niet zeggen: "Het smeekgebed is niet geaccepteerd." Men moet zeggen: "De tijd van het smeekgebed is nog niet voorbij." Wanneer de grote Rechtvaardige met Zijn liefde en vrijgevigheid de tegenspoed laat ophouden is dat prachtig... Dan pas is de tijd van dat smeekgebed voorbij. Het smeekgebed is dus een geheim van de Godsdienstuitoefening.

Godsdienstuitoefeningen moeten alleen maar worden verricht om Gods welbehagen te verdienen. Door je zwakheid te tonen kun je met smeekbeden om Zijn hulp vragen. Je moet je niet met Zijn heerschappij bemoeien. Zijn maatregelen moet je aan Hem overlaten. Je moet op Zijn wijsheid vertrouwen. Je moet Zijn barmhartigheid niet verloochenen. Ja, het is in werkelijkheid volgens de uitleg van de verzen zeker dat alle schepselen met een eigen Godherdenking en een eigen Godsdienstuitoefening bezig is en zich op hun eigen manier neerwerpen. Het is een smeekgebed die vanuit het hele bestaan wordt verricht aan het Goddelijke hof. Dit doen ze met de tong van hun kenmerken. –Zoals de smeekbeden van alle planten, want zij vragen aan de Absolute Gever met de taal van hun bekwaamheid om een gedaante aan te kunnen nemen en om aan Zijn schone namen te worden onderworpen om zo Zijn schone namen te kunnen tonen.– Of met de taal van hun behoeften. –Bijvoorbeeld de smeekbeden van de levende wezens omwille van hun noodzakelijke behoeften die buiten hun bereik liggen. Want elk wezen wil met de taal van die oorspronkelijke noodzakelijkheid als een soort levensonderhoud enkele dingen van de Absolute

Schenker om zijn leven te kunnen voortzetten.– Ofwel met de taal van de machteloosheid. –Want elk zielhebbend wezen een ziel, dat in het nauw is gedreven, verricht met volledige overgave smeekbeden en vraagt een verborgen beschermer om hulp... En richt zich voorzeker naar de Barmhartige Heerser.– Deze drie soorten smeekbeden worden, als er geen belemmering aanwezig is, altijd geaccepteerd.

De vierde soort, de bekendste, is ons eigen smeekgebed. Hiervan zijn twee soorten: de ene is met daden en doen en de andere is met je hart en tong, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de oorzaken verricht men een smeekgebed in de vorm van daden. Het samenbrengen van oorzaken gebeurt niet om daarmee de gevolgen te creëren, maar met je daden neem je een welwillende houding aan waarmee je de gevolgen van de Grote Rechtvaardige wenst. Zelfs het omploegen van de grond is het aankloppen op de deur van de barmhartige schatten. Dit soort in daden uitgedrukt smeekgebed is in de meeste gevallen acceptabel want het kijkt naar de namen en eigenschappen van de Absolute Schenker. De andere soort is dus met je tong en met je hart smeekbeden verrichten. Het willen vervullen van de verlangens die wij met onze hand niet kunnen bereiken. De belangrijkste reden, het mooiste doel, de zoetste vrucht is dat **de persoon die dit smeekgebed verricht, begrijpt dat er iemand is die de wensen van zijn hart hoort, alles kan doen en elke wens kan vervullen... Hij is het die zijn armoede met hulp en zijn zwakheid met erbarmen tegemoet komt.**

Begrijp dus zwak en arm mens! Het smeekgebed dat de sleutel van de barmhartige schatten en de onuitputtelijke bron van kracht is, moet je niet voorbij laten schieten. Grijp het goed vast en verhef je daarmee naar de verheven plaats voor de mensheid. Omvat net als een koning alle smeekbeden van het bestaan in jouw smeekgebed. Zeg net zoals een dienaar en vertegenwoordiger van het hele bestaan: *"...U alleen vragen wij om hulp."[1:5]* en wordt een mooi voorbeeld voor het bestaan!

Het tweede hoofdstuk

Dit hoofdstuk bestaat uit vijf punten die over het geluk en het ongeluk van de mens gaan.

Omdat de mens voor de hoogste plaats van het bestaan is geschapen en omdat aan de mens een veel omvattende eigenschap is gegeven kan hij klimmen of vallen op de treden, plaatsen, graden en ravijnen die reiken van het diepste der diepten tot aan de hoogst verhevene, van de hemel tot aan de aarde en van de atomen tot aan de zon. **Hij is in een testgebied terecht gekomen, waar twee wegen voor hem zijn opengegaan. De ene leidt naar een eindeloze diepte de andere naar een grenzeloze verhevenheid.** Hij is naar deze wereld gestuurd als een krachtig wonder, het doel van de schepping en een vreemd kunstwerk. De geheimen van deze schrikwekkende stijging of val van de mens zullen wij in vijf punten uiteenzetten.

Het eerste punt: de mens is betrokken bij de meeste dingen in het bestaan en hij heeft ze ook nodig. Zijn behoeften zijn over de hele wereld verspreid en zijn wensen reiken tot aan het oneindige. Zoals hij een bloem wil, wil hij ook de grote lente. Zoals hij een tuin wenst, wenst hij ook het oneindige paradijs. Net zoals hij een vriend zou willen ontmoeten, wil hij de Verheven Schoonheid ook zien. Net zoals het nodig is de deur open te doen om iemand te bezoeken die in een andere plaats zit en van wie hij houdt, zo moet hij ook om 99 procent van zijn vrienden die naar de tussenwereld zijn verhuisd, te bezoeken en om zichzelf van eeuwige isolatie te redden, de hulp inroepen van een Absoluut Almachtige Die de deur van deze wereld dicht kan doen en de poort van het hiernamaals, die de grote Dag des Oordeels is, kan openen. Iemand Die deze wereld kan opheffen en het hiernamaals ervoor in de plaats kan scheppen. In deze situatie kan alleen maar Diegene voor de mens waardig zijn aanbeden te worden Die alle teugels in handen heeft, alle schatten naast Zich heeft, bij alles tegelijkertijd aanwezig is, Zich op elke plaats bevindt, niet aan een plaats is gebonden, geen zwakke punten heeft, geen fouten maakt, en een Verheven Almachtige, een Verheven Barmhartige en een Alwijze in Zijn Volmaaktheid is Die geen gebreken heeft. Want alleen iemand met een eindeloze kracht en alles omvattende wijsheid kan aan de talloze behoeften van de mens gehoor geven. Dus alleen Hij is het waard aanbeden te worden.

Vandaar o mens! Wanneer jij Zijn dienaar wordt, verdien je een verheven plaats boven de hele schepping. Wanneer jij je ver van de Godsdienstoefeningen houdt, word je alleen maar een lage dienaar van de zwakke schepping. Wanneer jij alleen maar naar je ego luistert en op je eigen krachten vertrouwt, het smeekgebed niet verricht en je vertrouwen niet in Hem stelt en ook nog afdwaalt naar je hoogmoed en eigen idealen, zal je wat goedheid en schepping betreft lager vallen dan een bij en een mier en zwakker worden dan een spin en een vlieg. Met kwaad en vernietiging word je zwaarder dan een berg en gevaarlijker dan de pest.

Jazeker o mens! Jij hebt twee gezichten. Het ene gezicht toont schepping, bestaan, goedheid, aanvaardbaarheid en daden. Het andere gezicht toont vernietiging, niet bestaan, kwaad, afwending en luiheid. Wat het eerste gezicht betreft, val je lager dan een mus of een bij en ben je zwakker dan een vlieg of een spin. Met je tweede gezicht rijk je nog verder dan de aarde, de bergen en de lucht. Jij draagt een last waar zij zich van verwijderd hielden en waarbij zij hun zwakheid toonden. Jij overlapt een veel breder en veel groter gebied dan zij. Want wanneer jij iets goeds doet, iets goeds maakt, kun jij dat alleen maar doen tot voor zover je er de gelegenheid voor krijgt en tot voor zover je met je hand kunt reiken en genoeg krachten hebt. Maar op het moment dat jij iets slechts doet en iets kapot maakt, zal jouw slechtheid en jouw vernietiging zich verspreiden.

Bijvoorbeeld: ongeloof is slecht, een vernietiging en het ontbreken van acceptatie. En met die ene slechte daad beledig je het hele bestaan en alle namen van Allah en breng je de hele mensheid tot schande. Want de mensen die als een dergelijk verheven schepsel zijn geschapen, hebben zeker ook een belangrijke opdracht te vervullen. Zij zijn de brief van de Heer en de spiegel van de Heilige. Zij zijn de ambtenaren van Allah. Ongeloof verwerpt hen van deze positie en maakt van hen een nutteloos stuk speelgoed dat overgelaten is aan toeval. Het maakt hen niet meer dan een sterveling die door de scheiding en ondergang snel verandert en zal worden vernietigd. Het maakt hen waardeloos en nutteloos. Tevens schenden ze met hun ongeloof de schoonheid, stralen en kunsten van de schone namen van Allah die in de hele wereld en in de spiegels van het bestaan te zien zijn. Hierdoor doen ze afstand van hun menselijkheid die een lofgedicht vol wijsheid is. Tevens keren ze zo hun rug toe naar alle gezichten van de heilige, schone namen van Allah. Dit terwijl de mens te vergelijken is met een zaadje dat alles heeft om uit te groeien tot een mooie boom. En hij een rijk wonder van de kracht van God is die door het aanvaarden van het grote toevertrouwen de aarde, de hemel en de bergen overtreft en zo boven de engelen een plaats verdiend. Ze gooien door dit ongeluk de taak van oppasser op deze wereld in een ravijn waardoor ze nog lager, zwakker, hulpelozer en armer worden dan een beest dat geboren wordt en weer sterft. De mens verlaagt zich zo tot een betekenisloos, verward, snel kapotgaand, simpel schrijfbord.

Tot slot: de mens kan wat kwaad en vernietiging betreft eindeloze vernielingen aanrichten, maar voor goedheid en opbouw heeft het maar weinig of beperkte krachten. Jazeker, de mens kan in één dag een huis vernietigen, maar in geen honderd dagen opbouwen. Maar wanneer hij van zijn ego afziet, het goede en het bestaan van God aanvaard, Die de beste Leider is, van kwaad, vernietiging en van het vertrouwen in zijn ego afziet, vergeving vraagt

en een echte dienaar wordt, dan valt hij onder het geheim van het vers *"...Voor diegenen wisselt Allah hun zonden in voor goede daden..."[25:70]* Zijn bekwaamheid tot oneindig kwaad verandert dan in een bekwaamheid tot oneindige rechtschapenheid. Hij maakt zich waardig voor de verheven plaats en verhoogt zichzelf naar die plaats.

Zodoende o dwaas mens! Kijk naar de goedhartigheid en vrijgevigheid van Allah! Terwijl Hij het recht heeft om één enkele slechte daad als duizend slechte daden te tellen en goede daden als één of helemaal niet te tellen, noteert Hij een slechte daad als één en een goede daad als tien, soms zeventig, soms zevenhonderd of soms zelfs zevenduizend keer een goede daad. Begrijp vanuit dit standpunt dat wanneer je die verschrikkelijke hel binnengaat, dit een terechte straf voor je daden is. Maar wanneer je het paradijs binnen gaat, dit vanwege Zijn goedheid gebeurt.

Het tweede punt: er zijn twee personages in de mens. Ten eerste het ego dat al zijn aandacht op dit aardse leven richt. Ten tweede zijn hart die op het eeuwige leven is gericht.

Wat het eerste personage betreft is de mens erg zielig. Zijn rijkdom is niet meer dan zijn eigen wil. Zijn kracht is niet meer dan een zwak uitvoeringsvermogen. In het leven is hij een vlam die snel dooft. Zijn levensjaren is een klein moment dat snel voorbij gaat en in het bestaan een klein lichaam dat snel vergaat. Samen met deze situatie is hij ook een zwakke, behoeftige enkeling van de talloze verschillende volkeren die over de wereld zijn verspreid.

Wat zijn tweede personage betreft en vooral de kant van zijn behoefte en zwakte die met Godsdienstoefeningen te maken hebben, heeft hij een grote rijkdom. In dit opzicht neemt hij een belangrijke plaats in. Want de Schepper in wijsheid heeft in het spirituele van de mens een eindeloze grote behoefte en een grenzeloze grote armoede geplaatst. Dit heeft Hij gedaan met de bedoeling dat de mens een grote spiegel kan zijn voor alle eindeloze eigenschappen van de Almachtige Barmhartige met Zijn eindeloze krachten en de Vrijgevige Rijke met Zijn eindeloze schatten.

Jazeker, de mens lijkt op een zaadje. Elk zaadje heeft van de Kracht (van God) belangrijke, spirituele mogelijkheden gekregen en van het Lot een nauwkeurig en waardevol programma. De bedoeling hiervan is dat het uit de grond vanonder die beklemmende wereld komt, de wijde hemelse wereld binnen treedt en met de tong van zijn kunnen de Schepper vraagt om een boom te worden om zo een perfectie te bereiken die bij het zaadje past. Wanneer dit zaadje de spirituele mogelijkheden die hem gegeven zijn gebruikt om gevaarlijke stoffen aan te trekken, zal het in die beklemmende plaats na korte tijd wegrotten. Als dit zaadje zijn spirituele werktuigen volgens het commando van het scheppingsvers *"Voorwaar, het is Allah Die de graankorrel en de dadelpit doet ontkiemen..."[6:95]* gebruikt en goed benut, zal het uit dat beklemmende wereldje oprijzen en zal het een vruchtdragende grote boom worden en zal zijn kleine omvang en spirituele ziel een grote omvattende vorm aannemen.

Zo ook heeft de mens belangrijke werktuigen van de Kracht en waardevolle programma's van het Lot in bewaring gekregen. Wanneer de mens op deze beklemmende wereld op de grond van het aardse leven zijn spirituele mogelijkheden gebruikt voor de lusten van zijn ego, zal hij als een rottend zaadje omwille van een beetje lusten in dit korte leven, in een beklemmende plaats en in een benauwde toestand uitdoven en vergaan. Hij zal de spirituele verantwoordelijkheid op de schouders van zijn ongelukkige ziel leggen en zo deze wereld verlaten.

Wanneer dit begaafde zaadje met het water van de Islam, het licht van het geloof en in de grond van Godsdienstoefeningen wordt gevoed, een voorbeeld neemt aan de geboden van de Qur'an en zijn spirituele mogelijkheden voor de oorspronkelijke doeleinden gebruikt, zal het een gedaante aannemen dat alles heeft voor een eeuwige boom en een eeuwige werkelijkheid. Het zal een mooie voorziening, een verlichte en gezegende vrucht van deze wereldboom worden en het zal zich in deze wereld en in de tussenwereld vertakken en de oorzaak zijn voor perfecties en gunsten in het hiernamaals en in het paradijs.

Jazeker, echte vooruitgang bereikt de mens door het gezicht van zijn hart, de verborgen gedachten in zijn hart, ziel en verstand, zelfs zijn gedachten en andere zintuigen op het eeuwige leven te richten en ieder zintuig bezig te laten zijn met een eigen, bij deze zintuig passende Godsdienstoefening. Want wat de dwalenden denken dat vooruitgang is, –alles doen wat in dit aardse leven mogelijk is en alle soorten plezier en genot, zelfs het laagste dat er is, te willen ervaren en zijn hart, verstand en al zijn eigenschappen te onderwerpen aan zijn ego dat alles wil wat slecht is– is geen vooruitgang maar een verval.

Deze werkelijkheid heb ik in mijn gedachten waargenomen. Het voorbeeld is als volgt.

Ik ging een grote stad binnen, keek om mij heen en zag dat er in die stad grote paleizen stonden. Ik keek door de poorten van sommige paleizen. Ze trokken mijn aandacht alsof ze mooie, verlichte theaters waren. Het was aantrekkelijk omdat iedereen zich daarbinnen vermaakten. Ik werd nieuwsgierig en lette goed op. Ik zag dat de Heer van het paleis naar de poort was gekomen en met de hond speelde en zo een speelkameraad voor de hond werd. De dames praatten opgewonden met vreemde knapen. Volwassen dochters hielpen de kinderen bij hun spel en de portier deed zich voor alsof hij een commandant was. Op dat moment begreep ik dat er in het paleis helemaal niemand aanwezig was. Alle hoffelijke verplichtingen werden nagelaten. Door zich zo voor de poort te gedragen was hun moraal vervallen.

Hierna ging ik verder en kwam bij een ander groot paleis. Ik zag voor de deur een trouwe hond liggen. Een grove, stevige, roerloze portier hield de wacht. Er hing een serieuze sfeer. Ik vroeg mij af hoe het kwam dat dit paleis

zo was en dat andere paleis niet. Ik ging naar binnen en zag dat het er binnen goed uitzag. Het paleis had verschillende verdiepingen en de bewoners van het paleis waren allemaal met hun eigen plichten bezig. De personen op de eerste verdieping van het paleis waren bezig met het onderhoud en het beheer van het paleis. Op de verdieping erboven kregen de meisjes en kinderen les. Nog een verdieping hoger waren vrouwen bezig met mooie kunstwerken en borduurwerken. Op de bovenste verdieping was de heer met de koning in gesprek. Hij zorgde voor de rust van zijn volk en was voor zijn eigen perfectie en vooruitgang bezig met speciale en verheven opdrachten. Omdat ze mij niet konden zien, zeiden ze niet dat het verboden was en kon ik vrij rondkijken. Hierna verliet ik het paleis en zag dat er in de hele stad dezelfde soort paleizen stonden. Ik vroeg me af waarom dit zo was en kreeg als antwoord: "De paleizen waar voor de poort een vrolijke sfeer hangt, zijn van de vooraanstaande ongelovigen en van hen die misleid zijn. De andere paleizen zijn van de oprechte vooraanstaande moslims." Hierna kwam ik op een hoek een paleis tegen waarop ik de naam "SAID" zag. Ik werd nieuwsgierig en lette beter op. Toen leek het net alsof ik mijn gedaante zag. Ik schreeuwde van verbazing en kwam weer tot mezelf. Ik zal deze denkbeeldige gebeurtenis uitleggen. Moge Allah deze zegenen.

De stad is het sociale leven en de beschaving van de mens. Elk paleis stelt een mens voor. De bewoners van het paleis zijn de zintuigen zoals de ogen, oren, het hart, de verborgen geheimen in het hart, het verstand, de ziel, het leven, de wil, de drang tot voldoening en de drift. Alle zintuigen van de mens hebben verschillende, opgelegde Godsdienstoefeningen. Elk zintuig heeft zijn eigen plezier en leed. Zijn ego en zijn wil, de drang tot genot en zijn drift zijn als de hond en de portier. Om nu die verheven zintuigen te onderwerpen aan het ego en de lusten waardoor de eigenlijke opdrachten van deze zintuigen wordt vergeten, is zeker een verval en geen vooruitgang. Andere punten kun je er zelf uit opmaken.

Het derde punt: de mens is wat zijn daden, zijn kunnen en zijn werken betreft een krachteloos dier en een arm schepsel. Het gebied dat hij op dit punt bestrijkt en zijn vermogen zijn zo beperkt dat hij met een uitgestrekte arm deze kan vastpakken. Zelfs de tamme dieren waarvan de verantwoordelijkheid bij de mens rust, hebben de zwakte, de armoede en de luiheid van de mens overgenomen. Wanneer je de tamme dieren vergelijkt met hun wilde soortgenoten zul je een groot verschil zien. (zoals tamme geiten en ossen en wilde geiten en ossen) Maar de mens is wat verdriet, acceptatie, smeekbeden en vragen betreft een eervolle reiziger in de herberg van deze wereld. Hij is de gast van een Vrijgevige waardoor eindeloze, barmhartige schatten voor hem open gaan. Talloze unieke schepselen en dienaren worden voor hem tewerk gesteld. Ter ontspanning, bezichtiging en lering is er voor de bezoeker een plaats geopend en geschapen zo groot en breed als het oog kan zien of zelfs zo ver en breed als je met je gedachten kunt reiken.

Dus wanneer een mens vertrouwt op zijn ego, dit wereldse leven ziet als het doel, met zijn zorgen voor levensonderhoud werkt voor zijn eigen voorbijgaand genot, zal hij in een heel smal gebied verdringen en verdwalen. Alle apparaten, zintuigen en gereedschappen die hem zijn gegeven, zullen over hem klagen en op de dag van de wederopstanding aanklager worden en tegen hem getuigen. Wanneer hij beseft dat hij een bezoeker is en de schatten van zijn leven gebruikt op een manier die toegestaan is door het Vrijgevige Wezen, zal hij op grote schaal goed werk verrichten voor het eeuwige leven en zal daar uitrusten en tot rust komen. Daarna kan hij eventueel de hoogste verhevenheid bereiken.

Tevens zullen alle eigenschappen en zintuigen die aan de mens zijn gegeven tevreden zijn over hem en op de Dag des Oordeels voor hem getuigen. Voorzeker zijn deze eigenaardige zintuigen niet aan de mens gegeven voor deze wereld, maar voor een erg belangrijk, eeuwig leven. Want wanneer wij de mens met de dieren vergelijken, zien wij dat de mens erg rijke eigenschappen en zintuigen bezit. Hiermee overtreft hij honderdmaal een dier. Maar wat zijn vermaak in deze wereld en zijn leefpatroon betreft, valt hij honderd keer lager dan een dier. Dit komt omdat in al het vermaak sporen van verdriet aanwezig zijn. De smart van het verleden, de angst voor de toekomst en het leed door het verloren gaan van elk vermaak bederft zijn plezier en laat in elk plezier een spoor achter. Maar dit is niet het geval bij de dieren. Zij beleven een smarteloos genot en plezier. Zij trekken zich niets aan van het leed uit het verleden en zij laten zich niet afschrikken door de toekomst. Zij leven in vrede, slapen in vrede en bedanken hun Schepper voor alles.

Al is de mens honderd maal rijker dan een dier en al is hij voor de meest verheven plaats in het bestaan geschapen, als de mens zich met al zijn krachten op deze wereld richt valt hij honderd maal lager dan een mus. Deze werkelijkheid heb ik op een andere plaats met een voorbeeld verduidelijkt, maar daar het nu ook ter sprake komt, zal ik het voorbeeld nog een keer aanhalen. Het is als volgt:

Een Heer geeft zijn dienaar tien goudstukken en beveelt hem om van speciale stof een kostuum te laten maken. Aan zijn andere dienaar geeft hij duizend goudstukken en schrijft op een papiertje bepaalde dingen waarna hij het papiertje in zijn zak stopt en hem naar de markt stuurt. Zijn eerste dienaar koopt van die tien goudstukken een kostuum dat van prachtige stof gemaakt is. Maar zijn tweede dienaar beging een stommiteit. Hij keek naar de eerste dienaar en zonder verder aandacht te schenken aan het briefje dat in zijn zak was gestopt, gaf hij duizend goudstukken uit voor een kostuum. De oneerlijke verkoper gaf een kostuum van de slechtste stof. Daarna ging deze dienaar naar zijn Heer, kreeg daar een flinke berisping en moest een zware straf uitzitten.

Kijk! Iedereen die een beetje verstand heeft begrijpt dat die duizend goudstukken die aan die tweede dienaar werden gegeven niet bedoeld waren om een kostuum te kopen. Zij waren bedoeld om er belangrijke handel mee te verrichten.

Zo moeten we onze spirituele zintuigen en menselijke eigenschappen ook zien. In vergelijking met een dier zijn we honderd maal rijker. Wat stelt bijvoorbeeld het zintuig van een dier voor dat maar op één of twee gebieden de mens overtreft in vergelijking met eigenschappen en zintuigen zoals het menselijke oog dat alle stadia van de schoonheid kan onderscheiden en de tong die van alle verschillende gerechten de speciale en eigen, kenmerkende smaak kan onderscheiden en het menselijke verstand dat de fijnste punten van de werkelijkheid kan bevatten en het menselijke hart dat behoefte heeft aan alle vormen van perfectie? Er is alleen maar één verschil: een dier is in één speciaal zintuig, noodzakelijk om te overleven, verder ontwikkeld dan de mens. Dit zintuig heeft ook alleen maar betrekking op dat dier.

Het geheim waarom een mens zo rijk is aan zintuigen ligt in zijn verstand. Door zijn hersenen en zijn verstand hebben de eigenschappen en zintuigen zich veel meer kunnen ontwikkelen. En door de vele verscheidene behoeften van de mens hebben zich verschillende gevoelens ontwikkeld en zijn hun eigenschappen zich gaan opsplitsen. En door de oorspronkelijke betrokkenheid met alles zijn er voor vele doelen verschillende verlangens opgeroepen en doordat de mens veel wezenlijke taken heeft, hebben zijn organen en zintuigen zich veel beter weten te ontwikkelen. Hij is oorspronkelijk geschapen met het vermogen om alle soorten Godsdienstoefeningen te verrichten en hij heeft een vermogen gekregen dat de zaadjes van alle soorten perfecties bevat. Nu kun je wel begrijpen dat zoveel rijkdom aan eigenschappen en een dergelijk groot kapitaal zeker niet is gegeven voor studie in dit gebrekkige, voorbijgaande, aardse leven. Het is gegeven om de oorspronkelijke opdracht van de mens te vervullen en tegemoet te komen aan de opdrachten die betrekking hebben op talloze doelstellingen en om in de vorm van zijn dienaarschap zijn behoefte, zwakte en fouten te erkennen en om met zijn omvattend gezichtsvermogen de lofprijzingen van het bestaan te zien en deze te betuigen en om in de Goddelijke giften de tegemoetkoming van de Barmhartige te zien, dank uit te drukken en de wonderbaarlijke kracht van de Heer, die in Zijn schepping tot uiting komt, te aanschouwen en met leerrijke blik te bezinnen.

O aanbidder van deze wereld en het wereldse leven. O dwaas mens dat niets van het geheim van de meest verheven plaats af weet! De werkelijkheid van dit wereldse leven heeft de oude Said in een denkbeeldige gedachte waargenomen. Luister naar het voorbeeld dat hem in de nieuwe Said deed veranderen.

Ik zag mezelf als een reiziger op een lange reis. Oftewel ik werd ergens naartoe gestuurd. Mijn koning gaf me telkens een deel van de zestig goudstukken die Hij voor mij had gereserveerd. Ik gebruikte dit geld en kwam bij een erg gezellige herberg aan. Hier besteedde ik in één nacht tien goudstukken voor gokken, genot, plezier en andere vergelijkbare zaken. De volgende morgen, vroeg in de ochtend, had ik helemaal geen geld meer over. Ik kon geen zaken meer doen en kon niets meer kopen voor op mijn eindbestemming. Het enige dat ik van dat geld over had was de ellende, de zonde, het verdriet, de pijn en de wonden die het genot teweeg heeft gebracht. Opeens, toen ik in die verdrietige toestand zat, verscheen er een persoon voor mij. Hij zei tegen mij: “Je hebt je hele vermogen verspild en een goed pak slaag verdiend. Je gaat nu met lege handen naar je bestemming toe, maar als jij je verstand gebruikt, is de deur van vergiffenis open. Leg de helft opzij van de vijftien goudstukken die jou nog gegeven zullen worden. Dat wil zeggen dat je bepaalde zaken moet kopen die je op de plaats van bestemming nodig zult hebben.” Ik luisterde naar mijn ego en zag dat het niet tevreden was. Hierop zei deze persoon: “Eén derde deel.” Hier wilde mijn ego ook niets van weten. Daarna zei hij: “Eén vierde deel.” Maar ik zag dat mijn ego de gewoontes waaraan het verslaafd was geraakt niet op wilde geven. De persoon draaide zich kwaad om en ging weg.

Opeens kwam ik in een andere situatie terecht. Ik bevond me in een trein die met een zodanige snelheid in een tunnel naar beneden ging dat het leek alsof hij viel. Ik raakte in paniek, maar kon nergens naar toe vluchten. Het was ook vreemd dat er aan beide zijden van de trein verleidelijke bloemen en lekkere vruchten te zien waren. Als een dom, onwetend persoon keek ik naar deze bloemen en vruchten en strekte mijn hand naar ze uit. Ik wilde proberen om de vruchten te pakken en de bloemen te plukken, maar deze zaten vol met doorns. Hierdoor schramden ze bij het aanraken mijn hand en begon mijn hand te bloeden. Door de snelheid van de trein reten de doorns mijn hand open en kwam het mij duur te staan. Opeens verscheen de conducteur van de trein en zei: “Geef mij vijf cent en ik zal je net zoveel van die bloemen en vruchten geven als je wilt. Geef je dat niet dan zul je in plaats van die vijf cent samen met de schrammen aan je hand voor honderd euro verlies lijden. Tevens is je daad strafbaar. Zonder toestemming mochten ze niet geplukt worden.” In deze beklemmende situatie stak ik mijn hoofd uit het raam om te kijken wanneer deze tunnel op zou houden. In plaats van een uitgang zag ik overal gaten in de muur. Mensen uit deze lange trein werden in die gaten gegooid. Toen zag ik een gat precies voor mij komen. Er was aan beide zijden een grafsteen geplaatst. Nieuwsgierig keek ik nog beter. Ik zag dat met grote letters mijn naam “SAID” op de grafsteen was geschreven. Met verbazing en verdriet riep ik: “Nee!” Toen hoorde ik opeens de stem van de persoon die mij in de herberg advies gaf. Hij zei:

- “Ben je weer bij verstande gekomen?”
- Ik antwoordde: “Ja, maar ik heb geen kracht meer over. Er zit niets anders op.”
- Hierna zei hij: “Vraag om vergiffenis en stel je vertrouwen in Hem.”
- Ik zei: “Dat zal ik doen!”

en hierna verdween alles... De oude Said verdween en in mij werd een nieuwe Said geboren.

Zo, dit is de gebeurtenis die ik met mijn gedachten heb waargenomen. Moge Allah die zegenen. Ik zal een paar punten verklaren. De andere punten moeten jullie zelf maar invullen.

Deze reis is een reis die begint bij de zielenwereld en via de baarmoeder, de jeugd, de ouderdom, het graf, de tussenwereld en de opstanding uiteindelijk verder gaat over de brug naar de eeuwigheid. De zestig goudstukken stellen de zestig jaar van het leven voor. Op het moment van deze gebeurtenis schat ik mijzelf vijfenveertig. Ik heb geen schriftelijk bewijs, maar van de vijftien jaren die nog over waren wilde een oprechte, leidinggevende student van de alwijze Qur'an dat ik de helft voor het hiernamaals zou besteden. De herberg was voor mij Istanboel. De trein stelt de tijd voor. Elke wagon stelt een jaar voor. De tunnel staat voor dit wereldse leven. De vruchten en bloemen met doorns staan voor het verboden genot en de verboden liefdesspelen. Wanneer je iemand ontmoet, breekt je hart van verdriet door de gedachte dat je ook weer uit elkaar zult gaan. En bij het scheiden scheurt je hart. Zo geeft het jou zelfs nog een straf. De conducteur zei: "Geef mij vijf cent en ik geef jou net zoveel vruchten als je zelf wilt." De uitleg hiervan is als volgt. Het genot en het plezier dat de mens met zijn toegestane daden beleeft, is genoeg voor hem. Het laat geen reden over om met het verbodene bezig te zijn. De overige betekenissen kun je zelf verklaren.

Het vierde punt: de mens lijkt in dit bestaan op een erg verwend kind dat steeds aandacht vraagt. In zijn behoeftigheid schuilt een grote kracht en in zijn zwakheid een grote macht. Want het is vanwege de kracht van zijn behoeftigheid en de macht van zijn zwakheid dat het hele bestaan in dienst van de mens staat. Als de mens zijn behoeftigheid begrijpt en met woorden, daden en gedrag smeekbeden verricht, zijn zwakheid begrijpt en om hulp roept dan zal hij, in dank voor zijn gehoorzaamheid, succesvol zijn en zal hij zijn doel erg gemakkelijk bereiken. Wanneer hij dit op eigen kracht probeert, zal hij niet eens slagen in één tiende deel. Soms gebeurt het wel eens dat een wens die hij door smeekbeden in de vorm van daden heeft verricht, vervuld wordt en deze helemaal verkeerd toeschrijft aan zijn eigen kracht. De kracht die een kuikentje door zijn behoeftigheid heeft zorgt ervoor dat zijn moeder een leeuw aanvalt. Een pasgeboren welp stelt de wilde en hongerige moederleeuw in dienst van zichzelf en laat haar honger lijden terwijl het zichzelf vol eet. Zie de kracht die in behoeftigheid schuilgaat en de verschijning van barmhartigheid die het bekijken waard is.

Een verwend kind slaagt met de kracht die verborgen ligt in behoeftigheid erin om met zijn gehuil of zijn wil of met zijn droevige uitstraling zijn zin te krijgen en de volwassenen te laten doen wat hij wil. Zou het kind met duizend maal zijn eigen krachten proberen dit te bereiken dan slaagt het niet eens in één duizendste deel.

Dit betekent dus dat zwakheid en machteloosheid de oorzaak is voor liefde en bescherming. Hierdoor kan hij met zijn kleine vingertje helden laten doen wat hij wil. Als nu een dergelijk kind zich schuldig maakt door deze liefde en bescherming te verloochenen en met dom egoïsme zegt: "Ik krijg dit op eigen kracht voor elkaar", dan zal het zeker een klap krijgen. Zo zal het ook gebeuren met de mens. Wanneer hij de Goddelijke giften loochent door de barmhartigheid van de Schepper te ontkennen en Zijn wijsheid te kleineren zal hij net zoals Karun die zei[2]: *"...Voorwaar, dat wat aan mij gegeven is, berust slechts op kennis die ik bezit..."[28:78]* een straf in het hiernamaals verdienen. Dit wil dus zeggen dat de heerschappij van de mens, de ontwikkeling van de mens en de perfecties van de maatschappij niet zijn ontstaan door aantrekking, overwinning en gevechten. Het is hem ter ondersteuning gegeven omwille van zijn machteloosheid en zijn armoede. Het is hem geschonken vanwege zijn zwakheid, ingegeven vanwege zijn onwetendheid en aangereikt vanwege zijn behoefte. De oorzaak voor de heerschappij van de mens is niet de kracht en de macht van zijn kennis, maar het is de liefde en erbarmen van God en de barmhartigheid en wijsheid van God die ervoor zorgen dat de dingen naar zijn hand worden gezet. Jazeker, de mens die het moet afzien tegen kleine, gevaarlijke beestjes zoals een schorpioen die niets ziet of een slang die geen voeten heeft, en daarnaast door een kleine zijderups in zijde wordt gekleed en van een giftig beestje honing te eten krijgt, verkrijgt dit niet door zijn kracht. Het is veeleer de Heer Die ze allemaal laat gehoorzamen. Ze zijn een geschenk van de Barmhartige en de vruchten voor de zwakheid van de mens.

O mens! De werkelijkheid is nu eenmaal zo. Stop met je egoïsme en je hoogmoed. Erken in de aanwezigheid van de Goddelijke heerschappij met de tong van hulpkreten, zwakheid, berouw, behoeftigheid en met de taal van smeekbeden je armoede en behoeftigheid en laat zien dat je een dienaar bent. Verrijs met het vers *"Allah is ons genoeg en (Hij is) de beste beschermer"[3:173]*

Zeg niet: "Ik ben niets. Wat maakt mij nou zo belangrijk dat de Absolute Wijze met opzet dit bestaan aan mijn voeten legt en van mij een omvattende dankbaarheid verwacht?" Want je bent in werkelijkheid wat je lichaam en gestalte betreft helemaal niets, maar wat je opdracht en rang betreft ben je een oplettende toeschouwer van Zijn overweldigend bestaan, een welsprekende, pratende boodschap van Zijn wijze schepping, een aandachtige, begrijpende lezer van dit wereldse boek en een verbaasde toeschouwer van de schepping die tevens met Godherdenking bezig kan zijn en een eervolle leider van de schepselen die Godsdienstoefeningen verrichten.

---

[2] Karun was een rijke man die in de tijd leefde van de profeet Mozes (vrede zij met hem). Door zijn vele rijkdom werd hij erg egoïstisch. Toen hij niet luisterde naar de Goddelijke verplichting om armenbelasting te betalen, zakte hij na een smeekgebed van Mozes (vmh) met zijn hele vermogen in de grond.

Jazeker o mens! Jij bent wat je wereldse lichaam en je dierlijk ego betreft, een kleine verzameling, een waardeloos element, een arm schepsel en een zwak dier dat op alle golven van deze stormende zee die dit bestaan voorstelt, schuddend wordt voortgedreven. Maar door je met de lering van de Islam te vervolmaken, die het licht van de liefde van Allah omvat en met het licht van het geloof is verlicht, en je Godsdienstoefeningen te verrichten, ben je een sultan. Je bent een deel van het geheel. Ondanks dat je zo klein bent, bevat je een wereld. Wat je positie in het bestaan betreft ben je heel groot. Je hebt een brede blik zodat je kunt zeggen: "Mijn barmhartige Heer heeft voor mij deze wereld tot een huis gemaakt. De maan en de zon heeft Hij voor mijn huis tot een lamp gemaakt. De lente is een rozenkrans, de zomer een tafel met geschenken, de dieren zijn mijn dienaren en de planten versierende benodigdheden van mijn huis."

Tot slot: als jij naar je ego en naar de duivel luistert, val je in het diepste der diepten. Als je naar de Qur'an en de werkelijkheid luistert, stijg je op tot aan de hoogste plaats in de hemel en word je een mooie index van dit bestaan.

Het vijfde punt: de mens is als gast en ambtenaar naar deze wereld gestuurd en heeft waardevolle eigenschappen gekregen. En afhankelijk van zijn eigenschappen heeft hij belangrijke opdrachten opgelegd gekregen. En om hem te laten werken voor die doeleinden, die opdrachten, wil Allah hem overtuigen en maakt hem bang met sancties. De opdracht van de mens en de achtergronden van de Godsdienstoefeningen zullen we hier, zoals we dat op andere plaatsen hebben verklaard, kort toelichten zodat het geheim van de meest verheven plaats wordt begrepen.

Nadat de mens op deze wereld komt heeft hij "twee manieren" van Godsdienstuitoefening. De eerste manier is Godsdienstoefeningen verrichten op een stille, innerlijke manier, door bezinning. De tweede manier is een Godsdienstoefening in de vorm van aanspreking, een smeekgebed.

De eerste manier houdt in dat je het koninkrijk van de Heer, dat in het bestaan te zien is, gehoorzamend bevestigt en Zijn perfecties en schoonheden met verbazing aanschouwt. Je laat de unieke kunstwerken die bestaan uit de werken van de heilige schone namen van Allah aan elkaars lerende blikken zien om zo getuige en verkondiger te zijn.

Hierna weeg je met de weegschaal van het verstand de diamanten van de schone namen van de Heer, die elk een verborgen, geestelijke schat zijn om zo hun waarde prijzend uit te drukken.

Daarna bestudeer je met verbazingwekkende bezinning de pagina's van het bestaan, die zijn als brieven van de pen der kracht en de bladzijden van de hemel en de aarde.

Na de schoonheden en mooie kunstwerken in dit bestaan bewondert te hebben, zie je de kennis van de Almachtige Schepper van unieke schepselen en verlang je naar deze Kunstenaar. Je verlangt ernaar om in Zijn aanwezigheid te mogen komen om zo aan de genade van deze Kunstenaar in Zijn volkomenheid te worden onderworpen.

De tweede manier is nabijheid en aanspreking. Hierbij gaat de aandacht van het kunstwerk over naar de Kunstenaar en ziet men dat een Kunstenaar in Zijn Verhevenheid met de wonderen van Zijn kunstwerken Zichzelf wil voorstellen en kennis wil geven van Zijn bestaan. De mens komt de Heer tegemoet met geloof en kennis.

De mens merkt dat een barmhartige Heer met Zijn mooie vruchten van barmhartigheid de mens van Zichzelf wil laten houden. Laat de Heer dan ook van jou houden door alleen Hem lief te hebben en persoonlijke Godsdienstoefeningen te verrichten.

Verder zul je opmerken dat een Vrijgevige Voeder jou met de lekkerste materiële en geestelijke geschenken voedt. Kom Hem dan ook tegemoet door met je daden, houding, woorden en als het mogelijk is, met al je zintuigen en ledematen dankbaar te zijn en Hem lof te prijzen.

Daarna zul je zien dat een Verheven Schoonheid Zijn verhevenheid, volmaaktheid, macht en schoonheid in de spiegels van het bestaan toont en zo de aandacht trekt. Kom dit dan ook tegemoet door: "Allah is de grootste, Allah is geprezen" te zeggen en je in bescheidenheid, verbazing en liefde neer te werpen.

Daarna zul je zien dat een Absoluut Vermogende met absolute vrijgevigheid Zijn eindeloze rijkdommen en schatten toont. Kom dit dan ook tegemoet door er prijzend en met volledige nederigheid naar te vragen en het te wensen.

Hierna zul je zien dat de Almachtige Schepper van unieke schepselen het aardoppervlak als een tentoonstelling heeft ingericht. Hij doet daar alle unieke kunstwerken tentoonstellen. Je moet Hem dan ook prijzen door te zeggen: "Zoals God het wil." Hem eren met: "Gezegend zij God." En hem bewonderen door: "Alle lof aan God." te zeggen. En hem lief te hebben met de uitspraak: "God is de grootste."

Daarna zul je bemerken dat de Enige Enkeling in dit paleis van het bestaan Zijn eenheid op alle schepselen laat weerspiegelen met stempels die niet na te maken zijn, zegels die alleen van Hem zijn, verzegelingen die speciaal voor Hem bestemd zijn en berichten die alleen van Hem afkomstig kunnen zijn. Zo heeft hij op alle plaatsen in de wereld Zijn vlag van éénheid gehesen en Zijn heerschappij verkondigd. Je moet dit dan ook tegemoet treden met bevestigingen, overtuigingen, acceptatie van Zijn éénheid, geloof, erkenning en Godsdienstoefeningen.

Met zulke Godsdienstoefeningen en door er zo over na te denken wordt men een echt mens. Zo laat je zien dat je voor de meest verheven plaats bent geschapen. Met de kracht van jouw overtuiging laat je zien dat je op deze wereld een opzichter met zelfvertrouwen bent die het waardig is toevertrouwd te worden.

O onvoorzichtig mens die voor de meest verheven plaats is geschapen en met zijn eigen slechte wil zichzelf verlaagt tot het laagste stadium van het bestaan. Luister naar mij! Tijdens de onwetendheid die ontstond door de dronkenschap van mijn jeugd vond ik de wereld mooi en aantrekkelijk. Maar op de ochtend van mijn ouderdom toen de dronkenschap van mijn jeugd was afgelopen en ik weer bij verstande kwam, merkte ik dat het gezicht dat op deze wereld is gericht en waarvan ik dacht dat het erg mooi was er heel lelijk uitzag en het gezicht dat zich op het hiernamaals richt erg mooi en aantrekkelijk was. Kijk maar naar de pagina's waar de twee werkelijkheden van de tweede trede van het zeventiende woord zijn geschreven en je zult opmerken dat:

Het eerste bord de werkelijkheid beschrijft van de onwetenden zoals ik dat vroeger met het gordijn van onwetendheid door de ogen van de onwetenden heb gezien.

Het tweede bord de werkelijke wereld beschrijft van de rechtgeleiden en de vredelievenden.

Ik heb het zo gelaten zoals het vroeger is opgeschreven. Ze lijken op een gedicht, maar dat zijn ze niet...

"Heilig bent U, wij hebben geen kennis, behalve wat U ons onderwezen hebt: voorwaar, U bent de Alwetende, de Alwijze."[2:32]

"…O Heer, verruim mijn borst. En maak mijn taak makkelijk voor mij. En verlos mij van het gebrek in mijn tong. Zodat zij mijn woorden zullen begrijpen.[20:25–28]

O mijn Heer! Vredegroet aan Mohammed die het uiterste is van Uw schoonheid, het centrum van Uw verhevenheid, onderworpen aan Uw licht, de zon aan de hemel van de geheimen. Hij die zachtmoedig is en waar de allesomvattende verschijning van de eenheid van God het meest tot uitdrukking komt. Omwille van en ter ere van zijn geheim bij U en zijn spirituele reis naar U, verander mijn angst in veiligheid. Behoed mij tegen afdwaling. Verlos mij van droefheid en gretigheid. Wees er voor mij. Neem mij tot U. Gun mij het vermogen mezelf af te staan. Laat mij geen aanbidder zijn van mijn ego. Laat mijn gevoelens en zintuigen geen sluier zijn voor U. Open voor mij al Uw geheimen. O de Levende, de Eeuwige. Wees barmhartig jegens mij, mijn vrienden, de gelovigen en alle volgelingen van de Qur'an.

O Barmhartige Erbarmer. O meest Vrijgevige van alle vrijgevigen…

En hun laatste streven is te vinden in het woord: "Alle lof aan Allah, de Heer van alle werelden."